

PARIJS

Caribische feesten aan de rand van de stad

CASUS Sabina Rossignoli

Clubs in Parijs richten zich op gevarieerde groepen bezoekers die zich onderscheiden naar etniciteit, leeftijd, levensstijl, muziekvoorkeur en seksuele geartheid. Hypothetisch gezien zou een 'clubber' een avond kunnen beginnen met een drankje in een luxe bar aan de Champs Elysées, dan naar een feest kunnen gaan in het creatieve, hippe noordoosten van de stad, en de avond beëindigen met een 'afterparty' in Châtelet, het centrale drukke gedeelte van de stad. Een uitgaansavond met een bonte mix aan muziekstijlen en interacties met allerlei verschillende mensen.

De feesten zijn op gemarginaliseerde plekken in de stad.

Toch is dit ideale beeld van dynamische, stedelijke vormen van consumptie en plezier in de stad ver van de realiteit voor veel inwoners van Parijs. Er gelden namelijk allerlei ruimtelijke, sociale en economische beperkingen. Een duidelijk voorbeeld van nachtelijke uitsluiting is te vinden binnen het Frans-Caribische uitgaanscircuit in Parijs. In Parijs wonen ongeveer 400.000 Caribeanen met een duidelijk herkenbare en levendige diasporische cultuur. Vooral het muziekgenre 'zouk', dat je op meerdere hoeken van de straten in de stad kunt horen, tekent deze transnationale diasporische cultuur. Zouk is ontstaan op de Franstalige Caribische eilanden Guadeloupe en Martinique en is van oorsprong een typisch Caribisch muziekgenre. Veel van de zoukmuziek wordt echter geproduceerd in Frankrijk en de liedjes verwijzen vooral naar een nostalgisch gevoel naar het thuisland. Zoukartiësten reizen tegenwoordig continu op en neer van het Caribische gebied naar Frankrijk.

Maar als je in Parijs op deze dansbare en levendige muziekstijl wilt dansen kun je niet overal terecht. Caribische feesten vinden vaak plaats op gemarginaliseerde plekken in de stad. Dat komt niet alleen door de hoge prijzen voor locaties in het stadscentrum. Maar ook omdat het voor mensen met een donkere huidskleur soms moeilijker is om locaties in het centrum te huren. En voor de party-organisatoren is het belangrijk een feest te organiseren op een locatie waar gasten zonder gedoe aan de deur binnen kunnen komen en waar ze in relatieve vrijheid hun eigen subcultuur kunnen creëren en/of in standhouden.

Eenmaal binnen in de club zijn er overigens ook nog wat obstakels. Vooral als het gaat om genderongelijkheid. Toegang tot de dansvloer

wordt in veel gevallen gecontroleerd en gelimiteerd door seksueel intimiderend gedrag van mannen. Vrouwen voelen zich hierdoor niet altijd helemaal vrij om te dansen. Om hun veiligheid te garanderen moeten ze vaak op elkaars hulp rekenen. Het perspectief van intersectionaliteit is een houvast om de nachtelijke ervaringen van Caribische mannen en vrouwen te begrijpen. De meeste vrouwelijke bezoekers van Caribische feesten zijn namelijk niet alleen vrouw, ze hebben ook vaak een laag inkomen en zijn daarom aangewezen op de minder goede wijken van de stad. Deze wijken zijn op hun beurt minder goed ontsloten door openbaar vervoer. Door deze samenloop van omstandigheden zijn Caribische vrouwen extra kwetsbaar in de nacht en vaak aangewezen op groepssolidariteit om zo veilig mogelijk naar de uitgaanslocatie aan de rand van de stad en weer naar huis te komen.

Sabina Rossignoli (sabina.rossignoli@gmail.com) is onlangs gepromoveerd in de antropologie aan de Goethe Universiteit in Frankfurt am Main en de Universiteit Paris Descartes. Haar proefschrift heeft als titel 'Diasporic identification and gender construction in the Caribbean nightlife of Paris'.

Literatuurselectie

Lutz, H., M. Herrera Vivar & L. Supik (ed.), Framing Intersectionality. Debates on a Multi-Faceted Concept in Gender Studies, Farnham: Ashgate.

